

19/4/79

אסתר שזם!

אינני יודעת במה זפתתו, ואיך זנחם אונתך בימים כואבים אלה.
 אנודה על האמה, אני אפילו די נכונה.
 וכל זאת, רציתי פשוט להיגיד זך לבהמנים כולה, ובהמנים לזואקים,
 הכי אני מרגישה שאני כולו אתך, מדיארת וזוארת.
 על אף שהיה נמן ככר ועבר מאן התריאנון (אזחונה, מאן דבתן
 אזחונה), הכי ששמעתי את פידיעה ברזיו נעצתני איצתי תיול,
 להבאלי את הדער כואב, אנה מה שכרזה אני להיגיד זך עתה.
 אזר יודעת, באוקטובר 76, רשהתחלתי בעבודתי במרכז ארעני
 עודד עשיתי סיור הכרות עם ס ריאקניוס. וזשולוי פגשתי את יוסי זל,
 וישנן רשעתיים לכהנן. כיון שהוא היה ממנה אטעם הארען על הדרכה
 לקשר עם המכרמים הצעירים מהקובוצים באנני, אנה היתה המשמה המאשונה
 שלי. זאת היתה הכרות די קרבה ומייתה, ^{אפילו} וכפעם השניה להייתי
 בשמעי ככר היה ארעני חדש. אבל בהתנדד בהמש שקבל זיצו את התפקיד
 היה ככר אמל בעולה ואני הייתי די תמהה, איך זה - תיר להוציאים?
 זנו הוא הסביר זו שהתפייפה שפדמיר זו ווסי (האמנה לזינו נמן אזכי
 העסק הנה הוא כל כך השוי, כצניו ואפשיי אס יק עובדים ברצוננו,
 זבמה זו זפתתו זרול וזעבוד, בשעה שס פשאר עדין היו נכונים
 ומבואלים (נכחז אלמנו בהתחלה? בעבר כר!).

אסתר,

אינני יודעת מה כוחם של מיזים זנחם וזעוד
 בשעות קשות.
 איך מתור תקווה שמשנה כל מאר עבר דרכו,
 ומתור היגשה שאני אתך בהמנים אלה,
 כחבתי מרתה זפ.
 ועדין אני מקווה שדי פנים נחבאה אמ נשוחה שוב.
 אתך נשלקי,
 חנייה.